

Aulikki ja Laura Maria – Tält ja tois puolt osa 10

AM=Aulikki Mäkinen

LML=Laura Maria Latikka

MU=Marianne Ulfstedt

- AM -Tervetuloa kuuntelemaan meidän podcastia. Minä olen Aulikki Mäkinen ja olen Turun tuomiorovasti.
- LML - Minä olen Laura Maria Latikka, Maarian kirkkoherra ja meidän podcastin nimi on Tält ja tois puolt. Meillä on tänään vieras. Kerrotko itsestäsi?
- MU - Minä olen Marianne Ulfstedt ja tulen täältä Turusta, Yli-Maariasta.
- AM - Meillä on Mariannen kanssa sellainen hauska menneisyys, me olemme käyneet samaa koulua. Juuri tuossa laskettiin, että siitä on aika montakymmentä vuotta, kun me olemme nähneet viimeksi. Miten sinusta tuli opettaja ensinnäkin ja miten sinusta tuli sitten rehtori?
- MU - Minä luulen, että se opettajuus oli varmaan jo aika nuorena minuun juurtunut. Minun tätini muistelevat, että minä olen opettanut serkkujani lukemaan ja laskemaan, ja leikit olivat aina sitä, että minä olin opettaja, ja minulla on paljon serkkuja niin he olivat oppilaina. Minulla on itse asiassa iso-tätini ollut täällä Maariassa opettajana, Ruut Harjala, hän on ehkä ollut sellainen isän esikuva ja on varmaan opettanut minulle, että tämä olisi hyvä polku. Toki pitää myöntää, että olen aina pitänyt lapsista ja aikuisista, ja ihmisistä ylipäänsä. Lähdin varmaan opiskelemaan luokanopettajaksi, koska oli paljon aineita, joista olin kiinnostunut. Minä en olisi varmaan pystynyt valitsemaan jotain aineopettajan uraa. Luokanopettajana minä olin aika pitkään, Liedossa ja Turussa, ja sitten minua aikanaan pyydettiin, jos minä lähtisin rehtorin töihin. Siihen aikaan elämäntilanne oli sellainen, että minulla oli kaksi pientä lasta, ja minä totesin, että minä en lähde siihen. Sitten kun minä lähden, minä haluan tehdä hyvin ja huolella asiat. Koin, että siinä kohtaa se äitiys oli siinä työn ohessa niin isossa roolissa, että odotin muutaman vuoden ja opiskelin siihen liittyvät, vaadittavat opinnot. Koin kuitenkin, että se on aika merkittävä tehtävä, jotta sitten voi opetus- ja kasvatustyötä lähteä kehittämään. Itse asiassa, tämä on kahdeskymmenes vuosi rehtorina.
- AM - Sinä olet kyllä aika pitkään johtanut koulua, täytyy sanoa, 20 vuotta!
- MU - Joo.
- AM - Minä muistan sinut sieltä koulusta sellaisena, että sinä olit hirveän hyvä liikunnassa, tai ainakin sinä harrastit paljon liikuntaa ja juoksemista ja sinä kilpailit. Ja oli joku sadepäivä, satoi ihan hirveästi vettä ja sitten me olimme jossain, en oikein tiedä missä me hengattiin. Sinä sanoit, että nyt mun pitää lähteä, koska mun on pakko mennä lenkille. Minä ajatelin, että vitsit, siellä sataa vettä ja Marianne lähtee lenkille, heh heh! Minusta ei olisi ikinä ollut lenkillelähtijäksi silloin!
- MU - Joo, se on varmaan toinen intohimo, joka on ollut lapsuudesta asti, ja se on jäänyt. Enää minä en niin kovaa juokse kuin siihen aikaan enkä pelaa enää salibandyä enkä muuta, mutta se jatkuva liikunta, ja se on varmaan myöskin se, mitä minä haluan oman ammatin kautta siihen omaan hyvinvointiini tuoda.

- LML - Oliko se sisäinen pakko lähteä lenkille?
- MU - Pakko kuulostaa tässä kohtaa ehkä vähän vieraalta termiltä, se oli sellainen intohimo. Jos minä mietin meidän lapsuutta, minä en tiedä miten Aulikilla oli, mutta meillä ainakin oli, kun minä asuin Liedon keskustassa, niin meidän vapaa-aika oli pitkälti siellä urheilukentällä. Voi olla, että me ei aina mitään urheiltukaan, vaan seurattiin isompia, jotka urheili. Mutta paljon se olisi sitä leikkiä ja liikuntaa se meidän vapaa-aika.
- AM - Minä luulen, että sinulla oli joku harjoitteluohjelma ihan, ja sen takia sinun piti lähteä sinne lenkille, sellainen muistikuva minulla on.
- MU - Joo, se onkin aika jännä, että minä olen ollut yhdeksän vuotias jo kun minulla on aloitettu tällainen suunnitelmallinen valmentaminen. Siihen aikaan oli ikäkausitähdet se mitä tavoiteltiin, ja ehkä sen vuoksi sitten aikanaan taas olin tällaisessa urheilujärjestössä, missä pyrittiin liikuttamaan kaikkia, kaikille elämyksiä. Että ei ole enää se, että kuka on paras vaan että kaikille tulee siitä hyvä mieli. Se oli tällainen Nuori Suomi –produktio, mikä oli 90-luvulla. Minä uskon edelleen siihen, että meillä koulumaailmassa, toki on näitä joukkuekilpailuja, minne meiltä lähtee esimerkiksi huomennakin, mutta enemmänkin sitä, että yhdessä tehdään ja liikutetaan massoja. Minä en kadu sitä, että minä olen kilpaurheillut, mutta minä ajattelen, että se voi olla paljon muutakin.
- AM - Se ei ole kaikkien tie ainakaan. Se on totta.
- LML - Hei, tästä tulee mieleen, että mitkä ovat sinun mielestäsi koulun tärkeimmät arvot? Tai mitä sinä toivot mitkä olisivat ne johtotähdet koulussa?
- MU - No varmaan se, jos me ajattelemme ylipäänsä niin ne ovat pitkälti sellaisia samanlaisia eettisiä arvoja mitä maailmassa yleensäkin. Toisten kunnioittaminen ja arvostaminen ja yhteisöllisyys, suvaitsevuus, tasa-arvo. Ja sitten jos minä taas ajattelen, että me olemme ammattilaisia, me olemme aikuisia siellä, se meidän esimerkki meidän lapsille, miten me kohtaamme ne kaikki lapset. Meilläkin on 700 oppilasta, minusta heistä jokainen on yksilönä tärkeä. Ja se tulee siitä, että me kohdaan vaikka siellä käytävällä, tervehditään niitä meidän nuoria ja lapsia siellä. Sitten kun meillä on vielä päiväkotikäiset, niin se on aika viehättävää, että vaihtaa heidän kanssa muutama sana, vaikka kun ollaan siellä ruokailulinjastossa voi kysellä vähän viikonloppukuulumisia. Siinä me myös mallinamme miten me olemme toisiamme kohtaan.
- LML - Minä kävin siellä teidän koulussa arkkipiispan kanssa Maarian seurakunnan piispantarkastuksen yhteydessä, niin se oli aika kiehtova ajatus, kun kerroit, että siellä ne menevät ihan samoilla käytävillä päiväkotikäiset ja ysiluokkalaiset. Voi ajatella että se tekee hyvää, verrattuna siihen, että kaikki ikäkaudet eristettäisiin toisistaan kuten monesti on ehkä aikaisemmin ajateltu.
- MU - Joku kerran sanoi, että kun meillä on myös äity- ja lastenneuvola, että täällä pidätte sitten 16 vuotta nämä lapset! Minä näen sen myöskin sellaisena, että mehän olemme tuore koulu, että tämä on meidän neljäs toimintakausi, että jahka se vielä jonkin aikaa siellä on, siitä tulee se kulttuuri, että tämä on se meidän paikka, missä me olemme varttuneet päiväkotikäisenä ja kouluna. Minä toivoisin, että siitä tulisi se ajatus, että pidetään alueesta huolta ja siitä tulisi se perhekeskus, josta me olemme haaveilleet.
- AM - Tarkoittaako tämä sitä, että sinä olet saanut aloittaa aivan uudessa koulussa, uuden henkilöstön kanssa ja luoda siihen heidän kanssaan aivan uuden toimintakulttuurin?

- MU - Joo. Itse asiassa meillä on se tausta, että minä olen ollut täällä Raunistulassa yhteinäiskoulun rehtori ja meillä oli yläkouluna vanha Kastun koulu, ja sisäilman vuoksi todettiin, että se pitää purkaa se koulu ja myös yläkoululaisille tarjotaan koulutilat moottoritien tai kehätien pohjoisella puolella. Silloin syntyi ajatus tehdä ihan uusi koulu sinne Pohjois-Turkuun, Yli-Maarian koulu. Siellä oli aikanaan Moision koulu, joka sitten alakoulun osalta liittyi meihin. 1.8.2018 on meille se merkittävä päivä. Puoli vuotta aikaisemmin me olimme vielä 10 kilometriä toisistamme etäällä, eli Moisiolaiset, ihan vieras yksikkö, vieraat aikuiset, olivat siellä lentokentän lähellä ja me olimme sitten väistötiloissa tuolla Paalupaikan lähellä Turussa, ja sitten tammikuussa me pääsimme yhteen ja aloimme harjoittelemaan. Ne ovat ehkä niitä kun sanotaan, että avioliitossakin on, kun mennään yhteen saman katon alle ja tuodaan omat kulttuuriperinnöt ja tehdään sitten konsensuspäätöksiä, että miten täällä ollaan. Meillä on toki talo kasvanut, väki lisääntynyt siellä ja uusiakin on tullut ja minusta tuntuu, että nyt korona vähän sotki tätä, koska me emme saaneet tehdä yhdessä samalla lailla töitä kuin yleensä, että tämä on aivan ihana toimintakausi! Meillä on nyt jonkun verran sitä aikaisempaa pohjaa, mitä me olemme yhdessä luoneet ja nyt me voimme tehdä yhdessä töitä. Se hyvänolon tunne, se hyvinvointi, se välittyy sieltä. Sitä ei tarvitse sanoa maalailla, onhan meillä hyvin, vaan sen näkee sellaisesta...hyvänolon hyrinä, se tuntuu! Se on välillä huumoria, sellaista välittämistä ja tarttuu myöskin lapsiin. Puhuit, mitkä ovat ne koulun arvot. Olen joskus miettinyt, että vanhempien parisuhde on lasten henkinen koti. Minä näen, että myös meidän koulun henkilökunnan kemia on meidän oppilaiden henkinen koulu, se näkyy ja välittyy käytävillä, ja sitä kautta lapsiin ja perheisiin.
- LML - Varmaan on näin. Hei, mikä on muuttunut meidän kouluajoistamme?
- MU - Voi hurja! Täytyy sanoa, että kun minä just sanoin, että olen ollut 30 vuotta opetuslalla, kuinka paljon siitä on muuttunut, saatika kun me olemme käyneet koulua. Varmaan jo ihan se, että opetusmenetelmät ovat jonkun verran muuttuneet ja kaikki opetusvälineet. Siihen aikaan oli harvinaista, että jossakin luokassa oli piirtoheitin. Minä muistan Liedon-Tarvasjoen yläkoulussa kielten luokissa oli piirtoheitin, kaikilla ei ollut, ja nyt on älytaulut, meillä on oppilailla päätelaitteet, joilla he opiskelevat sähköisiä oppimateriaaleja. Kulttuuri muutoinkin on muuttunut, että se oli aikalailla erityyppistä se koulunkäynti, myöskin varmaan sen takia, että lapset olivat sen ajan lapsia. Saattoi olla iso ryhmä ja siellä ei kyseenalaistettu mitään opettaja sanoi, että se on vähän toisentyyppistä. Toisaalta minä satuin näkemään Yle Areenasta sellaisen (ohjelman) kuin Uusi peruskoulu, se oli vuodelta -70. Liedossa aloitettiin kokeiluperuskoulu ja kuinka ollakkaan siellä oli meidän vanhoja tuttuja opettajia ja siellä haastateltiin näistä uusista metodeista oppilaita ja opettajia. Ja ne olivat juurikin niitä samoja, joita meidän uusi opetussuunnitelma vuodelta 2016. Minä laitoinkin jollekin viestiä, että mikä onkaan oikeastaan muuttunut. Että kai se koulun perustehtävä Suomessa on edelleen se sama: opettaja kasvattaa.
- LML - Niin minäkin mietin, että minunkin omat ala-asteen opettajat ovat siis olleet kansakoulun opettajia kaikki, eihän he olleet peruskoulun opettajia tai luokanopettajia, heille on vaan annettu tehtäväksi pitää peruskoulua lapsille. Että kyllähän se on näkynyt vielä, koulutus on tullut vasta sitten myöhemmin.
- AM - Niin, se on varmaan näkynyt. Me tulemme Mariannen kanssa sellaisesta taustasta kyllä, että peruskoulu tuli niin kauhean aikaisin kokeiluna. Että ennen kuin me menimme kouluun, siellä oli jo pikkuisen harjoiteltu, ja sitten kun päästiin sinne yläkoulun puolelle, me olimme kyllä jo aika peruskoululaisia. Ja kun minä ajattelen nyt samaa ikäluokkaa jossain muualla, ja

kuuntelen heidän koulumuistojaan, niin joku vissi ero siinä on, joka tulee vielä siitä kansakoulun ja oppikoulunkin maailmasta lopulta.

LML - Hmm. Kyllä varmaan joo.

AM - Että kyllä se oli valtava muutos, peruskoulun tulo Suomeen, ihan valtava. Varmaan menetettiin, kuten aina muutoksessa menetetään jotakin, mutta sitten jotain tasa-arvoa ja yhdenvertaisuutta saatiin sen mukana.

LML - Kyllä varmaan, joo. Mutta mitäs kirkko, seurakunta ja koulu, mitä kuuluu meille yhdessä?

MU - Täytyy sanoa, että siinä vaiheessa kun me muutimme tuolta Raunistulasta Yli-Maariaan, niin jotenkin, jo se fyysinen etäisyys Maarian kirkosta teki sen, ettei se ollut enää samaa. Mehän kävimme vielä yläkoulun kanssa kävelen joulukirkossa täällä teillä ja se oli meille kastulaisille oma traditio. Se oli minusta kiva. Mutta nyt se matka, se on yli 10 kilometria, bussimatkan takana, niin nyt sitä ei enää toteuteta. Joskus olemme haaveilleet, että meillä voisi olla ihan meillä joku joulukirkko, miksei kevätkirkko, että se on mahdollista toteuttaa. Ja miten on koulumaailma muuten muuttunut, on myöskin varmaan se, että meillä on katsomusaineita paljon siellä koulussa ja siihen sensitiivisesti suhtaudumme, että miten perheet toivovat. Mutta sekin on aina etukäteen järjestynyt. Jos on tiedossa jonkinlainen katsomuksellinen tapahtuma, silloin sitten järjestetään toisenlainen tapahtuma näille lapsille, jotka eivät tähän osallistu.

LML - Ja onko se nyt sitten niin, että lapset itse ottavat kantaa siihen vai huoltajat?

MU - Huoltajat ottavat, koska he ovat alaikäisiä kuitenkin, niin vanhemmat ilmoittavat sen. Meillä on tällaiset sähköiset kyselylomakkeet ja sitten vielä tapauskohtaisesti me etukäteen ilmoitamme, jos meillä olisi vaikka joku yhteinen aamuhartaus, jonka seurakunta pitää, niin siitä me kertoisimme etukäteen ja vanhemmat voivat ilmoittaa luokan opettajalle jos he jostakin syystä toivovat, että lapsi ei osallistu siihen. Mutta toisaalta minä ajattelen, että meillä on ollut sitä näkökantaa, jo sieltä Kastusta ja mikä tuli tähän uuteen opetussuunnitelmaan ja Turussa toteutetaan, että meillä on seitsemännellä vuosiluokalla se, että kaikki oppilaat opiskelevat sen luokan kurssin, joka on Uskontojen, tai Maailman uskonnot ja uskomusten maailmat. Ja se on saanut myös huoltajilta paljon kehuja, joskus on kysytty miksi tätä ei ole enemmän muillakin luokka-asteilla. Siinä opitaan arvostamaan eri oppilaiden kulttuuritaustoja ja objektiivisesti tarkastelemaan, koska sanotaan niin, että oli uskomus tai uskontokanta siellä heidän kotimassaan, siellä alueella missä he asuvat, onhan se valtavasti vaikuttanut kulttuuriin ja lainsäädäntöön ja ihmisten välisiin suhteisiin. Mitä enemmän maailma aukeaa myöskin täällä Suomessa ja me olemme maailmalle avoimia, meidän pitää myöskin tietää näistä.

LML - Minulla on sellainen muistikuva, että mullakin oli seiskaluokalla joku maailman uskonnot. Ei silloin osattu sanoa uskomukset maailmat, hieno lisä siihen.

MU - Minä en tiedä, mutta minä saattaisin kuvitella, että teillä oli, te olette saattaneet opiskella juuri nämä sisällöt opetussuunnitelmassa, mutta sitten voi olla, että nämä kenellä on ollut oma katsomusaine ovat opiskelleet sitä samaa, mutta eri luokkatilassa, eri opettajan kanssa.

LML - Juu, ilman muuta, kyllä.

MU - Mutta tämänhän toteutuu meillä vain seitsemännellä vuosiluokalla ja viidennellä vuosiluokalla meillä on kaksi tuntia viikossa uskontoa, niin siellä on myöskin katsottu ne

sisällöt mitkä voidaan opiskella yhdessä ja sitten siellä on se yksi vuosiviikkotunti mikä on omaa katsomusainetta.

LML - Eli puolet tavallaan?

MU - Joo.

AM - Minä ajattelen, että viisautta varmasti on monin tavoin se, että olisi sitä yhteistä katsomusopetusta. Tietysti tässä pienet uskontokunnat pitävät paljon kiinni siitä, että se heidän oikeutensa tulee. Ehkä tämä on ollut enemmän sieltä käsin tuleva paine, että kaikki olisivat erillään kuin sitten ehkä meidän luterilaisen kirkon osalta tuleva paine. Mutta siihen suuntaan kuitenkin ollaan varmaan nyt tavalla tai toisella menossa. Minä ymmärrän oikein hyvin sen, että silloin kun on uskonnonharjoitusta, se pitää kysyä ja ihmiset voivat sitten ottaa siihen kantaa. Tosin mietin, että koulussahan on muitakin vähän tämäntyyppisiä uskomusasioita, liittyy vaikka itsenäisyyspäivään tai johonkin muuhun, että eivät ehkä loppujen lopuksi hirveästi eroa tästä ja niihin kaikki kuitenkin osallistuvat. Mutta meidän näkökulmasta kuitenkin kristillisen uskon opettamiseen tai uskontojen opettamiseen ylipäätään liittyy niin paljon yleissivistävää ainesta, jota ilman on vaikea sitten selvittää taideaineista tai äidinkieliä tai historiasta. Minkä takia se kuitenkin herättää niin valtavasti intohimoja, että sen opettelu, kun uskonnonopetus ei nykyään ole kuitenkaan muuta kuin yleissivistävä aine? Siihen osallistuminen tai sen opettelu, koetaan että se on tuputtamista tai sitä ei pidä opettaa tai oma lapsi ei saa altistua sille.

MU - Niin. Se on varmaan näillä, joilla on oma katsomuksensa niin se on heille sydämen asia ja minun on vaikea ottaa taas heidän puolestaan kantaa, mutta jos minä ajattelen omaa lapsuuden kotia tai minä ajattelen miten minä olen omat lapseni kasvattanut, kyllä minä katson, että se uskontokasvatus on tullut kotoa. Se miten meillä on luettu iltarukoukset tai käyty kirkossa tai puhuttu niistä elämän arvoista, niin kyllä se on lähtenyt siinä oman perheen kesken. Että kyllä minä näen, että miten minä vaikka opettajana, luokanopettajana olen opettanut uskontoa. No, siihen aikaan oli, kun kysyit mikä on muuttunut oli ruokarukous. Sellaista ei voida enää luokassa lukea.

AM - Mitä sinä ajattelet koulun ja seurakunnan yhteistyöstä tulevaisuudessa? Millaista sen pitäisi olla? Mikä olisi sellaista, joka hyödyntäisi koulua ja miten me voisimme olla jotenkin sellaisella luontaisella ja helpolla tavalla olla tekemisissä keskenämme?

MU - Me pohdimme tätä samaa asiaa silloin kun meillä oli arkkipiispa seurueineen, ja sen jälkeen jäimme vielä opettajakunnan kanssa ja varmaan se, että meidän lapsilla ja nuorilla on aikalailta aikuisen seurauksen tarve ja kuuntelun tarve, ja jäätiin pohtimaan sitä, että kun esimerkiksi Kaarinassa ovat kuulemma nämä läksyparkit tai ylipäänsä seurakunnan kerho. Meillä muun muassa kuraattori kertoi, että on ollut näitä kerhoja, niin hänestä olisi ihanaa vaikkei sitten olisi mikään tietty, jonkun järjestämä vaan siellä on aikuisia, jotka välittävät lapsesta ja on sitä toimintaa. Mielellään lähettäisi lapsensa sellaiseen kerhoon. Ja sitten oli puhetta siitä että, se taisi tulla meidän uskonnonlehtorilta kun hän sanoi, että nuoret ovat aina kovin innoissaan kesän jälkeen kun on ollut rippileiri. Niin ehkä siihen jotakin, olisi se ryhmä, tai ehkei välttämättä se ryhmäkään vaan niillä nuorilla olisi siinä kohtaa hyvä jatkaa tämän tyyppistä. Ja oli puhetta, että meillä on koulun tilat, valtava määrä tiloja käytössä sitten koulupäivän jälkeen mitä voisi hyvinkin käyttää. Ja me saimme Maarian seurakunnalta myöskin mukavan esityksen, missä oli alakoululle, yläkoululle suunnattu ohjelmaa. Minusta siinä oli jo niin kattavasti kaikkea mitä koulun ja seurakunnan tai kirkon yhteistyö voisi olla. Sen lisäksi tietysti tämä mistä puhuitkin, meidän historiausta, meidän kulttuuriin

tutustuminen sen kirkon kautta on tärkeää. Mutta ihan se sellainen, ehkä lapsiperheetkin kaipaa sentyyppistä, että on levollisia aikuisia kenen kanssa voisi pohdiskella niitä asioita, sen tyyppistä.

- LML - Lasten kasvun tukemista, siihen osallistumista ja sitten tämä, vaikka sitten kulttuuriperintö, että meidän kirkko, jos nyt Tuomiokirkkokin, kyllä minä oikeastaan ajattelen, ettei Turussa pitäisi yhdenkään nuoren lopettaa koulua niin ettei ole käynyt Tuomiokirkossa vakaumuksesta riippumatta ja sitten Maariassa ajattelen, että mielelläni näen, että kaikkikin koululaiset käyvät siellä siinä koulupolun aikana näkemässä sen.
- MU - Niin, jos me ajattelemme ihan tätä meidän arkkitehtuuriamme, niin ovathan nämä kaksi todella merkittävää rakennusta täällä meidän Turun seudulla, kivikirkko ja sitten tämä meidän Tuomiokirkko. Minä ajattelen sitä ehkä jo näin kulttuurihistoriallisesti ja mikä sisältö voisi olla se. Tässä ajassa ihmisillä on aika paljon hätää ja huolta, niin siinä kirkon toiminnassa on se levollisuus ja luottamus, että asiat järjestyy.
- AM - Kyllä. Sanotaan, että kristinuskossa on aina toivoa, että se on toivon uskonto. Ja paljon meillä Tuomiokirkossa käy ihmiset, he vain tulevat, perheet tulevat, leikkivät ehkä hetken leikkipaikalla, sytyttävät kynttilän, kävelevät siellä, istahtavat penkkiin. Ja se näyttää olevan monelle sellainen hetki jotenkin arjen keskellä, he tulevat, levähtävät hetken ja lähtevät taas arkeen. Minä olen alkanut uskoa kirkkotiloihin, tietysti nyt tuon Tuomiokirkon myötä ennen kaikkea, se on oikeastaan aina auki ja sinne pääsee.
- MU - Minä olen viehätynyt myöskin näistä, meillä ovat olleet nämä pääsiäismatkat ja nämä joulun seimikuvaelmat, joihin on saanut mennä. Jos minä oikein muistelen, taisipa olla Maarian seurakunnan järjestämä sinne meidän seurakuntatalolle, jonne meidän oppilaat kutsuttiin ja kävivät opettajan kanssa.
- LML - Varmaan. Tietty jännite tähän koulun ja seurakunnan yhteistyöhön liittyy, mikä johtuu ehkä siitä ettei se ole sellaista kuin takavuosina ja takavuosikymmeninä. Tunnistatko?
- MU - Tämä on varmaan se, että mistä puhuitte, että pitää tosi tarkkaan miettiä, että mitä mitä me voimme tehdä ja mihin me voimme lähteä mukaan, se ehkä tuo siihen sen jäykkyyden. Niin vaikka tämä, muistan kun oli tämä pääsiäiskuvaelma, niin sitten piti etukäteen selvittää tarkkaan vanhemmilta, että okei meillä on tällainen tulossa, ketkä saa osallistua ja sitten jos ei osallistu, kuka opettaja on näiden kanssa ja mitä ohjelmaa, niin se tekee ehkä siihen sitä jäykistelyä.
- LML - Hmm. Ja varmaan se, että pitäisi olla ihan sellainen jatkuva yhteydenpito, mikä ei ehkä sitten kummarkaan puolelta tai ainakaan koulun puolelta, kun on paljon sitä vastuuta mitä täytyy tehdä, niin sitä on ehkä tosi vaikea järjestää sitten. Sitten jos ei oikein tiedetä, arvailaan, että mikä on, niin sittenhän siinä kasvaa vähän jotakin aitaa tai näin. Vai mitä ajattelet, mikä voisi olla se, miten voisi varmistaa sen, että tunnetaan toinen toisemme?
- MU - Nämä ovat olleet hyviä, että teiltä on tullut aktiivisesti yhteydenottoja, puhelinoitoja ja sähköpostia ja kysellään, mitä te toivoisitte. Ehkä vielä se, että tulee fyysisesti paikan päälle ja voidaan siinä jutustella, se on varmaan sellainen. Ihan samalla lailla kolmas sektori, nuorisotoimi, kaikki muutkin jotka tekevät meidän kanssa yhteistyötä. Minä näen, että mitä enemmän meillä on sitä yhteistä työtä, sieltä tulee sitä voimaa ja osaamista, ja me pystymme tarjoamaan erilaisiin tarpeisiin sitä apua erilaisille lapsille ja nuorille. Minä jäin vielä miettimään mitä se seurakunta voisi tarjota, niin joskus on ollut näitä välituntiparkkeja

myöskin, että on se tietty paikka, johon voi tulla rauhoittumaan ja juttelemaan. Ehkä se on yksi mitä voisi kokeilla meilläkin.

LML - Kyllähän me päästään (paikalle).

MU - Niin. Pitää vaan aikatauluttaa oikealla lailla että tiedetään.

AM - Kuopiossa oli, siinä seurakunnassa, jossa olin, meillä oli erittäin hyvät suhteet siihen meidän yhtenäiskouluun sillä alueella. Me teimme paljon yhteistyötä, mutta yksi oli just tämä välituntiparkki. Meillä oli erinomainen nuorisotyönohjaaja ja hän aina kerran viikossa siellä oli. Ja lopulta kävi niin, että hänen juttusillaan kävi sekä lapset, nuoret että myös koulun henkilökunta. Se onnistui hyvin. Mutta nämä ovat paljon tällaisia henkilökysymyksiä myös ja ehkä henkilökemiaakin jollain lailla, että miten me ihmisinä tulemme toimeen ja sitten ne rakenteet auttavat sitä.

LML - Ja kuinka tuttuja me olemme. Pysyvyys on hyvä.

AM - Joo.

LML - Mutta hei, loppukevennyksenä. Miten kävi, kun sinusta, Aulikki, piti tulla luokanopettaja?

AM - Minä en päässyt sisään, minä jäin puolella pisteellä, mistä minä olin tietysti kauhean katkera ja ajattelin, että minä kokeilen vielä sitten vuoden päästä uudelleen. Mutta sitten minä hain myös sinne teologiseen ja pääsin, sitten se vei minut mennessään. Mutta minä olin koko lukioaikani suunnitellut, että minusta tulee opettaja. Ja minä en muista yhtään kertaa, että me olisimme jutelleet siitä asiasta Mariannen kanssa, minulla ei ole mitään muistikuvaa.

MU - Ei kyllä minullakaan ole. Ja minä taas mietin sitä, että olihan meillä opinto-ohjausta, ja minä mietin, että olikohan minulla koskaan mitään muuta haavettakaan kuin opettajuus.